

SESSIÓ DE LECTURA 11

Biblioteca Georges Didi-Huberman

La Saleta

03.07.2025 - 18 h

Biblioteca del cinema

Fa més de deu anys que filmo el meu amic i, tanmateix, filòsof Georges Didi-Huberman a la seva taula de treball. La seva manera d'escriure té molt a veure amb l'artesania. Col·loca sobre la taula —el seu banc de treball— els objectes tan dispersos que sostenen la seva recerca: imatges, llibres, fotografies, pel·lícules al seu ordinador, fotocòpies d'obres antigues, etc. Transforma tot això en fitxes, escrites meticulosament, per a la qual cosa es pren el seu temps. Les desplaça, les escampa, les acosta, les disposa en sèries, ausculta les articulacions, les acobla. Després, quan els ajustaments se sostenen, comença a compondre el text. Deu tenir alguna cosa a veure amb el fuster al seu taller?

1

L'activitat filosòfica és un esdevenir: es transforma, va, ve i torna a començar, tal com diu, si no recordo malament, una cançó popular. També és una tècnica del cos que compromet tota la nostra existència: com l'acte amorós, com l'art de fer nusos, com la digitació sobre un instrument de música, o com la facultat sensible que ens fa mirar durant molt de temps la mateixa imatge.

2

Les idees sorgeixen, de fet, del muntatge —de la posada en co-presència— que faig de tots aquests elements, fins i tot quan semblen, a primer cop d'ull, no tenir “res a veure” entre ells. És una mica com quan un destí sorgeix sobre la taula d'una endevina en el moment en què descobreix totes les relacions que estableixen entre si les cartes posades allà, davant dels ulls i sota les mans en moviment.

El taller és, per tant, un *aquí*, encara que sigui per fer *en un altre lloc*.

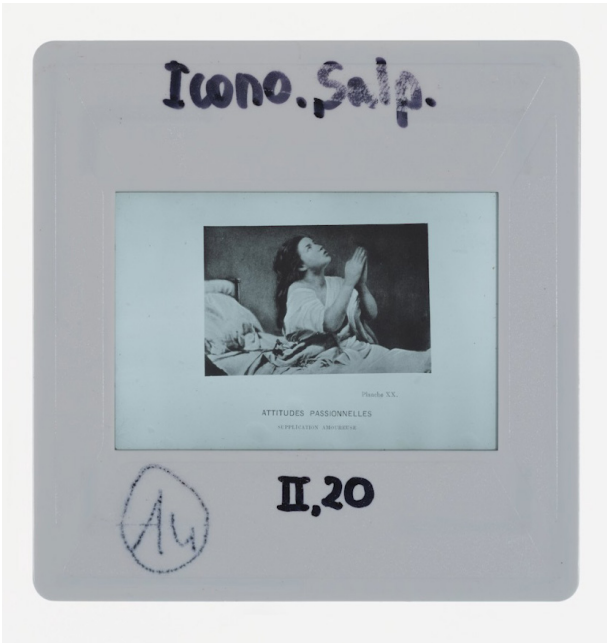
Fragments extrets de:

1. El cos del filòsof / La filosofia del cos de la taula a la tapa: compàs. **Henri Herré.**
2. El taller, aquí i en un altre lloc. **Georges Didi-Huberman.**
3. A l'ull de l'historiador de l'art. La diapoteca de Georges Didi- Huberman. **Arno Gisinger.**

Sessió de lectura conduïda per Lucía Montes Sánchez.

Dijous 3 de juliol a les 18 h
Activitat gratuïta
Biblioteca del Cinema - La Saleta
Inscripció prèvia a:

Passo, per tant, de la taula (*table*) d’escriptura a la tapa (*table*) de l’instrument. Quan faig això, passo d’una activitat completament regulada per la lectura i l’escriptura a una gestualitat pròpiament “analfabeta”, com deia José Bergamín: sense lectura, sense teoria, sense pedagogia acadèmica, sense veritable ancoratge al món altament especialitzat d’aquesta música que estimo amb afició. Vaig entendre, amb el temps, que això no era un simple “passatemps”, sinó la manera de dotar de ritme la mateixa energia filosòfica en confrontar-la amb *allò altre (l’autre)* o amb *allò d’altra manera (l’autrement)*.

Aquest espai acollia alhora jardí i selva verge. Les arrels dels arbres fabulosos corrien en tots els sentits. Em vaig posar a fer fotografies com si, sobtadament, aquest espai exterior, al costat dels tallers dels artistes, s’hagués convertit en un taller per si mateix –visual i ja filosòfic– per fer-nos reflexionar sobre què són les “arrels” i què podria significar la paraula “radical”... Així és el taller *en un altre lloc*: és el taller-món, a l’extrem oposat d’aquesta indústria “mundial” l’opressió de la qual ens costa tant esforç no patir.

El taller també està —potser, fins i tot més— *en un altre lloc*. El primer gest per a qualsevol tècnica del cos consisteix a moure’s: començar per anar una mica més lluny, girar el cap, avançar amb un primer pas. El primer moviment de l’ànima per veure sorgir una idea consisteix també a desplaçar-se en la imaginació, a canviar el punt de vista, a arriscar-se a sentir-se perdut. Sens dubte, al taller d’aquí hi ha tota mena de viatges possibles cap a *altres llocs*. Una biblioteca, per exemple, és una eina formidable per anar a veure més enllà: viatges extraordinaris —però coherents—, com passar d’Empèdocles a Nietzsche o de Montaigne a Édouard Glissant.

És interessant, d’altra banda, aquesta proximitat de l’espanyol [i el català] *taller* amb el francès *tailleur*... Un sastre necessita un taller, evidentment. Em queden molts records d’infantesa lligats a aquest espai de teles tallades i recosides —el “patró”, el folre, la vora, el “retoc”...— i al soroll de la màquina de cosir mecànica. Des de llavors, he fabricat textos (és a dir, espècies de coses teixides) amb l’ajuda d’una màquina d’escriure (però sense oblidar el costat patern del plaer gràfic: la ploma estilogràfica), tot això sobre una llarga taula de cosidora (és a dir, comprada en un taller de sastre).

Durant més de vint anys, entre principis dels anys vuitanta i mitjans dels 2000, Georges Didi-Huberman va constituir una diapoteca que va arribar a contenir *in fine* al voltant de 27.000 diapositives. Això correspon a unes 750 pel·lícules (de 36 exposicions) revelades, posades en fundes, anotades i classificades. Seguint l’organització de la biblioteca, la diapoteca es classifica en sis categories o “ordres”:

1. Ordre de sabers
2. Ordre de llocs
3. Ordre de matèries
4. Ordre de cossos
5. Iconografia cristiana
6. Artistes

A més d’aquests sis “ordres”, Georges Didi-Huberman va introduir una setena categoria que va anomenar *Journaux* [Diaris]. Es tracta de fotografies fetes durant aquells nombrosos viatges. La diapoteca de Georges Didi-Huberman es pot considerar l’expressió visual del seu pensament. Es basa en tres tipus de fonts visuals: reproduccions fotogràfiques fetes amb l’ajuda d’una taula de reproducció (llibres, imatges impreses, documents), captures directes fetes als museus i les col·leccions, i —en un nombre molt reduït— diapositives comprades.